

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **Zemědělské družstvo Sněžné**, se sídlem Sněžné 205, zastoupeného JUDr. Milošem Jirmanem, advokátem se sídlem Nádražní 21, Žďár nad Sázavou, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábr. L. Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti: **I) V. K., II) Mgr. L. K.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2022, č. j. MD-13503/2022-930/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2024, č. j. 30 A 70/2022-153,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, Odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 1. 2022, tak, že se k žádosti osob zúčastněných na řízení podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, deklaruje, že na pozemcích p. č. XA, XB, XC a XD (dále jen „pozemky“), vše v k. ú. D. (ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení),

neexistují, ke dni vydání rozhodnutí veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, ve které nejprve namítal, že se žalovaný neřídil závazným pokynem předchozího zrušujícího rozsudku krajského soudu ze dne 30. 10. 2019, č. j. 30 A 134/2018 - 65, neboť řádně nezjistil, do jaké míry byl předmět řízení zahájeného návrhem osob zúčastněných na řízení ze dne 9. 8. 2013 vypořádán v rámci rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 8. 2009, č. j. KUJI 63692/2009 ODSH 514/2019 – Šed (dále jen „rozhodnutí z roku 2009“). Tímto rozhodnutím správní orgán deklaroval, že na pozemcích p. č. XE, XF, XG, XH, XA, XCH, XD v k. ú. D. existují ke dni vydání tohoto rozhodnutí účelové komunikace dle § 7 odst. 1 a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích v návaznosti na § 2 odst. 2 písm. d) zákona o pozemních komunikacích, které spojují jednotlivé objekty v areálu Zemědělského družstva Sněžné. Dle žalobce není z napadeného rozhodnutí zřejmé, zda a v jakém rozsahu se žalovaný zabýval obsahem rozhodnutí z roku 2009 a jak jej vyhodnotil. V rámci druhé žalobní námítky žalobce tvrdil, že i pokud by krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný respektoval závazný právní názor vyjádřený v uvedeném rozsudku, v případě komunikací na uvedených pozemcích byly naplněny všechny čtyři znaky účelové komunikace. Žalovaný tedy nesprávně dovodil, že žalobce neprokázal udělení souhlasu vlastníka pozemků s jejich obecným užíváním.

[3] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. V odůvodnění rozsudku nejprve shrnul procesní vývoj případu a rovněž citoval závazný pokyn udělený žalovanému v jeho předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 30. 10. 2019, č. j. 30 A 134/2018 - 65. Dospěl k závěru, že žalovaný se řídil závazným právním názorem uvedeným v tomto rozsudku a posoudil věc v intencích jeho pokynu (viz str. 11, 8. odstavec napadeného rozhodnutí). Soud se přitom ztotožnil se závěrem žalovaného, že výroková (závazná) část rozhodnutí správního orgánu I. stupně z roku 2009 je natolik neurčitá, že nemůže představovat překážku věci rozhodnuté pro stávající správní řízení.

[4] Za nedůvodnou považoval krajský soud i druhou žalobní námítku, neboť na rozdíl od žalobce neshledal, že by v daném případě byl naplněn i čtvrtý znak účelové komunikace, a to souhlas vlastníka s obecným užíváním komunikace. Soud zdůraznil, že takovýto souhlas musí být dán ve vztahu k neomezenému okruhu osob, přičemž osoby, které užívají cestu na základě soukromoprávních smluv, k veřejnosti počítat nelze. Okruh uživatelů tedy nemůže být omezený. Zásadní je, že v pochybnostech o existenci souhlasu je třeba vždy rozhodnout ve prospěch vlastníka pozemku a dovodit, že k veřejnému věnování nedošlo (viz rozsudek ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 55/2011 - 141). Žalovaný se sice nezabýval dopisem J. H. z 6. 10. 2009, čímž zatížil svůj postup vadou, ovšem nikoliv takovou, která by způsobila nezákonnost jeho rozhodnutí. Prohlášení paní H., vyjma dopisu ze dne 6. 10. 2019, již hodnotil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 As 9/2013 - 41, a konstatoval, že neprokazují udělení výslovného souhlasu s obecným užíváním, ani výslovný nesouhlas s tímto užíváním. Krajský soud doplnil, že dopis ze dne 6. 10. 2009 nevnáší do věci žádnou novotu, neboť se paní H. vyjadřuje pouze k existenci účelových komunikací, nikoli k jejich předání do obecného užívání.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření osob zúčastněných na řízení

pokračování

[5] Žalobce (stěžovatel) podal kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Namítal, že žalovaný nesplnil závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 22. 3. 2018, č. j. 2 As 319/2017 - 72, bod 22, protože neporovnal předmět rozhodnutí z roku 2009 s předmětem řízení zahájeného v roce 2013 na návrh osob zúčastněných na řízení.

[7] Stěžovatel měl za to, že žalovaný porušil zásadu *non bis in idem*, neboť předmět obou řízení je v zásadě shodný. Od okamžiku vydání rozhodnutí z roku 2009 nedošlo k žádné změně polohového určení komunikací zakreslených v geometrickém plánu, jenž byl přílohou žádosti žalobce ze dne 22. 4. 2009. Rozdíl spočívá pouze v tom, že rozhodnutí z roku 2009 deklarovalo existenci účelové komunikace dle § 7 odst. 1 a 2 zákona o pozemních komunikacích, zatímco rozhodnutí žalovaného vycházelo pouze z § 7 odst. 1 téhož zákona. Stěžovatel poukázal na to, že rozhodnutí žalovaného nedostálo požadavkům judikatury na přesnost výroku o průběhu účelové komunikace stejně jako rozhodnutí z roku 2009.

[8] Stěžovatel byl přesvědčen, že komunikace nacházející se na pozemcích splnily poslední pojmový znak veřejně přístupné účelové komunikace, a to souhlas vlastníka pozemku s jejím obecným užíváním. Předcházející vlastnice pozemků, paní H., dopisem ze dne 6. 10. 2009 potvrdila existenci účelových komunikací na svých pozemcích již v době, kdy k nim nabyla vlastnické právo. Společně s jejími prohlášeními ze dne 16. 4. 2009 a ze dne 27. 12. 2012 jde o důležitý důkaz dokládající obecné užívání komunikace. Potvrdila, že její pozemky využíval nejen stěžovatel, ale také další subjekty, čemuž žádným způsobem nebránila. Toto prohlášení odpovídalo skutečnosti, protože komunikaci na pozemcích p. č. XA a p. č. XB využívají kromě stěžovatele také další osoby. Paní H. tedy udělila přinejmenším konkludentní souhlas s obecným užíváním komunikace. Žalovaný nevzal tyto důkazy v potaz a krajský soud tento nedostatek bagatelizoval tvrzením, že žalovaný vycházel především z jiných důkazů (závazků z nájmu a probíhajícího řízení o zřízení nezbytné cesty). Naplnění znaků veřejně přístupné účelové komunikace přitom nelze zpochybnit tím, že si stěžovatel zajistil příjezd ke svým zemědělským objektům pomocí institutů soukromého práva, ani tím, že se u soudu domáhá zřízení práva nezbytné cesty. Stejně tak nelze naplnění těchto znaků zpochybnit poukazem na v minulosti umístěnou dopravní značku zákazu vjezdu mimo vozidel zemědělského družstva, neboť § 7 zákona o pozemních komunikacích umožňuje omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci.

[9] Osoby zúčastněné na řízení ve svém vyjádření shrnuly dosavadní průběh sporu (včetně řízení před civilními soudy) a uzavřely, že krajský soud se dostatečně vypořádal jak s namítanou překážkou věci rozhodnuté, tak s údajným konkludentním udělením souhlasu s obecným užíváním komunikace.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost je včasná, má požadované náležitosti a je projednatelná, byť nikoli v plném rozsahu. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost **není** důvodná.

[12] Stěžovatel vytýkal žalovanému, že se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v bodě 22 rozsudku ze dne 22. 3. 2018, č. j. 2 As 319/2017 - 72, neboť neporovnal předmět rozhodnutí z roku 2009 s předmětem řízení zahájeného v roce 2013.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil, zdali je tato námitka přípustná. Dospěl přitom k závěru, že nikoli.

[14] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Předmětem řízení o kasační stížnosti je proto rozhodnutí krajského soudu, což odpovídá i roli Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu (čl. 92 Ústavy), který zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví (§ 12 odst. 1 a 2 s. ř. s.) (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 8 Azs 172/2020 - 66). Aby byly kasační námitky způsobitelné věcného projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351). Z těchto důvodů tedy i kasační námitky, které v podstatě jen opakuji žalobní tvrzení a alespoň v minimální míře nereagují na argumentaci krajského soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2024, sp. zn. IV. ÚS 623/23), nepředstavují důvody podle § 103 s. ř. s., a jsou proto nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Tento závěr aprobejuje také Ústavní soud (např. v usnesení ze dne 22. 11. 2022, sp. zn. II. ÚS 1852/22, nebo ze dne 13. 9. 2023, sp. zn. II. ÚS 2349/23).

[15] Stěžovatel v žalobě namítal, že žalovaný nedodržel závazný právní názor vyslovený správním soudem v rozsudku ze dne 30. 10. 2019, č. j. 30 A 134/2018 - 65. Krajský soud však tento žalobní bod vypořádal v bodech 15 až 17 napadeného rozsudku. Vyčerpávajícím způsobem shrnul dosavadní rozhodnou judikaturu, odkázal na posouzení provedené v rozhodnutí žalovaného (str. 11, 8. odstavec), a konstatoval, že žalovaný v souladu se závazným právním názorem posoudil určitost výroku rozhodnutí z roku 2009. Stěžovatel v kasační stížnosti nijak nereagoval na konkrétní argumenty krajského soudu, pouze zopakoval dříve uplatněný žalobní bod. Kasační námitka tedy nesměřovala proti rozsudku krajského soudu, ale proti rozhodnutí žalovaného, které však není předmětem řízení o kasační stížnosti. Námitka je proto nepřípustná.

[16] Stěžovatel dále namítal, že žalovaný rozhodoval o žádosti ze dne 9. 8. 2013 na prohlášení neexistence veřejně přístupných účelových komunikací na pozemcích za situace, kdy rozhodnutí z roku 2009 pravomocně prohlásilo existenci účelových komunikací na pozemcích.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud předesílá, že posouzení existence překážky věci rozhodnuté je ve stávající věci stěžejní právní otázkou, kterou se kasační soud věcně nezabýval v předchozích rozhodnutích týkajících se veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích osob zúčastněných na řízení (usnesení ze dne 13. 9. 2012, č. j. 7 As 47/2012 - 40; rozsudky ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 As 9/2013 - 41; ze dne 22. 3. 2018, č. j. 2 As 319/2017 - 72, bod 22). Kasační soud proto posoudil existenci překážky věci rozhodnuté, přičemž vycházel ze svých dřívějších rozhodnutí.

[18] Výrok rozhodnutí z roku 2009 prohlašuje, že „na pozemcích p. č. XE, XF, XG, XH, XA, XCH, XD v k. ú. D. existují ke dni vydání tohoto rozhodnutí účelové komunikace dle § 7 odst. 1 a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích v návaznosti na § 2 odst. 2 písm. d) zákona o pozemních komunikacích, které spojují jednotlivé objekty v areálu Zemědělského družstva Sněžné.“

[19] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 13. 9. 2012, č. j. 7 As 47/2012 - 40, posuzoval, zdali není rozhodnutí z roku 2009 nicotné z důvodu neurčitosti, kvůli níž nevyvolá takové právní účinky, jaké by mělo správně vyvolat. Při tom konstatoval (podtrženo soudem): „Právním účinkem má být zejména to, že konkrétní pozemky či jejich konkrétní části mají status účelové komunikace. Uvedenému požadavku napadené rozhodnutí vyhovuje. Je z něj totiž patrné, že všechny plochy užívané ke dni jeho vydání na vymezených pozemcích k propojení jednotlivých objektů v areálu Zemědělského družstva Sněžné jsou účelovými komunikacemi. V případném sporu, zda určitá část vymezených pozemků je či není účelovou komunikací by na základě napadeného rozhodnutí bylo nutno skutkově zjistit, byla-li k rozhodnému dni užívána k stanovenému účelu nebo nikoli. [...] Překážka věci rozhodnuté je pak v daném případě založena v tom rozsahu, v jakém se toto správní rozhodnutí s předmětem řízení vypořádalo. Je tedy zásadně nezměnitelně určeno, že se na předmětných pozemcích nacházejí (přesněji řečeno mohou nacházet) účelové komunikace, přičemž jejich konkrétní poloha a rozsah nejsou stanoveny jinak než odkazem na skutkový stav v rozhodný okamžik, který však dosud podle obsahu spisu i přezkoumávaného správního rozhodnutí zjišťován nebyl. Není proto vyloučeno, že v dalším řízení (dalších řízeních) podle ust. § 142 odst. 1 správního řádu bude v limitech daných nyní přezkoumávaným správním rozhodnutím konkrétně určováno, které části předmětných pozemků byly k rozhodnému dni užívány jako účelové komunikace.“

[20] Výše uvedené znamená, že neurčitost výroku rozhodnutí z roku 2009 (stran přesného vymezení účelových komunikací na pozemcích) nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí, ale zásadní měrou omezuje rozsah překážky věci rozhodnuté. Tato překážka je dána v tom rozsahu, v jakém se předchozí rozhodnutí s předmětem řízení vypořádalo (shodně rozsudek ze dne 22. 3. 2018, č. j. 2 As 319/2017 - 72, bod 22). Určení neexistence veřejně přístupné účelové komunikace (na základě žádosti osob zúčastněných na řízení z roku 2013) brání toliko dřívější pravomocný výrok týkající se týchž pozemků a stanovující, kde jsou zcela přesně tvrzené účelové komunikace situovány, v jaké délce, šířce a po jakých zcela konkrétních částech pozemků vedou (rozsudek ze dne 22. 1. 2015, č. j. 8 As 36/2014 - 68, bod 30). Výrok rozhodnutí z roku 2009 tyto požadavky nesplňuje. Nevymezuje konkrétní umístění a rozsah účelových komunikací na pozemcích, ani to, zda a v jakém rozsahu se jedná o komunikace veřejně přístupné. Ve stávajícím případě tedy bylo možné nově posoudit, zdali a kde přesně se na pozemcích nacházejí účelové komunikace, a zda se jedná o účelové komunikace veřejně přístupné.

[21] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud dospěl v bodě 17 napadeného rozsudku ke správnému závěru o neexistenci překážky věci rozhodnuté bránící určení, že se na pozemcích nenacházejí veřejně přístupné účelové komunikace. Tvrzení stěžovatele o tom, že výrok rozhodnutí žalovaného není dostatečně určitý, je mimoběžné s předmětem řízení o kasační stížnosti, neboť nic nevypovídá o určitosti výroku rozhodnutí z roku 2009. Kasační námitka proto není důvodná.

[22] Stěžovatel konečně namítal, že krajský soud bagatelizoval pochybení žalovaného spočívající v nezohlednění dopisu bývalé vlastnice pozemků ze dne 6. 10. 2009. Doplnil, že tento dopis (společně s prohlášeními ze dne 16. 4. 2009 a 27. 12. 2012) osvědčil status účelové komunikace. Bývalá vlastnice totiž potvrdila, že pozemky využíval nejen stěžovatel, ale také další subjekty, jimž v tomto užívání nijak nebránila.

[23] Krajský soud zjistil, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí skutečně nezabýval dopisem ze dne 6. 10. 2009, a žalovanému tento nedostatek také vytkl. Chybný postup žalovaného však dle soudu nezpůsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[24] Nejvyšší správní soud nepovažuje závěr krajského soudu za bagatelizování pochybení žalovaného. Opomenutí důkazu je vadou řízení (procesu dokazování). Ne každé procesní pochybení má však vliv na zákonnost konečného rozhodnutí. Dle § 75 odst. 3 s. ř. s. je třeba vždy zvážit, zda vada řízení je natolik závažná, že rozhodnutí ve věci nemůže obstát (srov. rozsudek ze dne 31. 8. 2023, č. j. 10 Afs 19/2023 - 64, bod 36). Podle ustálené judikatury nemá vada řízení vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdy by k vadě řízení vůbec nedošlo (rozsudek ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004-59, či ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 Afs 436/2021 - 29, bod 16; a další). Právě takovou vadou je opomenutý dopis ze dne 6. 10. 2009.

[25] Stěžovatel chtěl dopisem bývalé vlastnice pozemků (paní H.) prokázat splnění pojmového znaku účelové komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, tj. udělení souhlasu vlastníka komunikace s jejím veřejným užíváním. Paní H. se však v dopisu vyjádřila pouze k existenci účelových komunikací a neuvedla nic k jejich obecnému užívání. Reagovala na tvrzení osob zúčastněných na řízení, že předmět kupní smlouvy (pozemky) byl zatížen vadou (účelovou komunikací). Obsah dopisu se tedy předně týkal práv z údajného vadného plnění z kupní smlouvy; nevypovídal o udělení souhlasu vlastníka pozemků s veřejným užíváním komunikací. Opomenutí dopisu žalovaným proto nemělo žádný vliv na zákonnost určení, že se na pozemcích nenacházely veřejně přístupné účelové komunikace.

[26] Souhlas s veřejným užíváním komunikací neprokázala ani dvě prohlášení paní H. (shodně rozsudek ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 As 9/2013 - 41). Z prohlášení ze dne 16. 4. 2009 vyplývá, že bývalá vlastnice souhlasila toliko s tím, aby stěžovatel používal komunikace nacházející se na pozemcích. Nejednalo se tedy o souhlas s užíváním komunikace neomezeným okruhem osob, tj. širokou veřejností (srov. rozsudek ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 As 63/2013 - 49, body 45 a 47), ale pouze stěžovatelem. V prohlášení ze dne 27. 12. 2012 sice paní H. uvedla, že pozemky využíval stěžovatel a *další subjekty*, kterým v tomto užívání nijak nebránila. Z ostatních důkazů (sjednání nájmu, tvrzení stěžovatele,

pokračování

dopravní značení) je však zřejmé, že nešlo o neomezený okruh osob. Stěžovatel uzavřel nájemní smlouvu jak s bývalou vlastnící pozemků, tak s osobami zúčastněnými na řízení, a tvrdil, že pozemky nepřenechal jiným osobám k užívání. Ostatně kdyby dal kterýkoli z těchto vlastníků pozemků souhlas s obecným užíváním komunikací, stěžovatel by neměl důvod si obstarávat soukromoprávní titul (nájem); mohl by komunikace užívat bezplatně v rámci institutu veřejného užívání. Další podstatná okolnost spočívá též v tom, že na účelové komunikaci byla umístěna dopravní značka „*zákaz vjezdu mimo vozidel ZD*“. Toto dopravní značení zcela zjevně vylučovalo veřejnost z užívání komunikace. Vlastník účelové komunikace musel o umístění značky požádat dle § 7 odst. 1 věty druhé zákona o pozemních komunikacích. Z toho rovněž vyplývá, že nechtěl (neměl vůli), aby komunikaci užíval někdo jiný než stěžovatel.

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že dopis ze dne 6. 10. 2009 nebyl s to zpochybnit výrok o prohlášení neexistence veřejně přístupných účelových komunikací, neboť nedokládal užívání komunikací širokou veřejností. Nepřenechání účelových komunikací k obecnému užívání bylo spolehlivě prokázáno hodnocením důkazů ve vzájemných souvislostech. I kdyby tedy žalovaný neopomenul a zohlednil dopis ze dne 6. 10. 2009, na výroku jeho rozhodnutí by se nic nezměnilo. Krajský soud proto nepochybil, pokud označil opomenutý důkaz za vadu řízení bez vlivu na zákonnost rozhodnutí žalovaného, a rozhodl, že stěžovatel neprokázal souhlas vlastníka s obecným užíváním komunikací.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[29] Kasační soud obdržel od osob zúčastněných na řízení podání týkající se možné podjatosti. Namítaly manipulaci s kasační stížností ve věci vedené pod sp. zn. 7 As 47/2012, aniž by jakkoli vysvětlily, jaký vliv měla tato domnělá vada mít na působení soudců rozhodujících o stávající kasační stížnosti ve věci sp. zn. 1 As 150/2024. Nejednalo se tedy o řádnou námitku podjatosti dle § 8 odst. 1 a 5 s. ř. s. a soud se jí nezabýval.

[30] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Nejvyšší správní soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu